

A Pécsi Ítéltábla a Kiss és Kiss Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Sándor Attila ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Tolna Megyei Bíróságon indított perében a 2011. június 28. napján kelt 10.P.20.378/2010/32. számú ítélet ellen az alperes részéről 33. sorszám alatt benyújtott és Pf.III.20.578/2011/3. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperes a 2004. július 2. napján bekövetkezett közlekedési balesetben bordatörést, a IV-VI. háti csigolyák összenyomatásos törését, valamint egyéb súlyos sérüléseket szenvedett el. A baleset helyszínéről az alperesi kórház traumatológiai osztályára szállították, ahol a légzésfunkciót helyreállították és bordatörését kezelték. A csigolyatörést csak 2004. november 26-án diagnosztizálták, amikor annak műtéti gyógyítására már nem volt lehetőség. A T Bíróság 10.P.20.291/2007/4. számú ítéletével, illetve a P Ítéltábla Pf.III.20.339/2009/4. számú részítéletével az alperes kártérítési felelősségét megállapította, és kötelezte nem vagyoni kártérítés, valamint utazási többletköltség és gyógyászati segédeszköz költsége címén vagyoni kártérítés megfizetésére.

A felperes 1989-től a Sz S Kft. (korábbi elnevezése szerint M Kft.) alkalmazásában dolgozott anyagmozgató munkakörben. Az alperesi mulasztás miatt fizikai munkavégzésre alkalmatlanná vált, korábbi munkakörét ellátni nem tudta, ezért a munkáltató munkaviszonyát 2005. április 21. napjára felmondta. A felperes a 2003.

július 1. napjától 2004. június 30. napjáig terjedő időben átlagosan havi bruttó 177.612 forint keresetben részesült. 2006-ban és 2008-ban korábbi munkáltatójánál egységesen évi 2%, 2011. január 1. napjától 2,3%-os bérfejlesztés történt. A munkáltató a dolgozók részére cafeteria juttatást biztosít, 2005. évben havi 6.000 forint, 2006. évben havi 8.000 forint, 2007. évben havi 10.000 forint, 2008. évtől pedig havi 14.583 forint összegben. A felperes táppénzes állományát követően 2005. március 1. napjától III. csoportú rokkant, 2005. május 1. napjától rokkantsági nyugdíjban részesül.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek a 2005. május 1. napjától 2011. június 30. napjáig terjedő időre 8.078.859 forint keresetveszteséget pótló vagyoni kártérítést, és ennek 2008. január 1. napjától járó késedelmi kamatát, valamint 2011. július 15. napjától minden hónap 10. napjáig havi 102.729 forint keresetveszteséget pótló kártérítési járadékot.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes fellebbezett, amelyben annak részbeni megváltoztatását, és a jövedelemveszteséget pótló kártérítési járadék hátralékos összegének 3.175.631 forintra, míg a 2011. július 15. napjától fizetendő kártérítési járadék összegének 45.299 forintra történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint a keresetveszteség összegének megállapításánál nem a felperes balesetet megelőző egy évben elért átlagkeresetét, hanem a munkáltató által a 2005 áprilisi időszakra közölt havi bruttó 138.643 forintot kell kiindulási alapnak tekinteni. Abban az esetben ugyanis, ha a balesetet szenvedett személy kereseti viszonyaiban tartós változás áll be, a keresetveszteség összegének meghatározásánál csak a változás utáni kereset vehető figyelembe. Tévesnek tartotta a kiesett jövedelem összegének megállapításánál a cafeteria juttatások figyelembe vételét is, miután álláspontja szerint keresetként csak azokat a munkabérijuttatásokat lehet számításba venni, amelyek rendszeresen kerülnek kifizetésre. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet számításokat nem tartalmaz, amely hiányosság a határozat érdemi vitatását akadályozza.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

A Ptk. 357.§-ának (1) bekezdése szerint a balesetet szenvedett személy keresetveszteségét (jövedelemkiesését) általában a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres kereset (jövedelem) havi átlaga alapján kell meghatározni. Ha az említett idő alatt a keresetben (jövedelemben) tartós jellegű változás állott be, csak a változás utáni kereset (jövedelem) átlagát lehet figyelembe venni. A (4) bekezdés értelmében a keresetveszteség (jövedelemkiesés) megállapításánál figyelembe kell venni azt a jövőbeli változást is, amelynek meghatározott időpontban való bekövetkezésével már előre teljes bizonyossággal lehet számolni.

A felperes keresetveszteségének meghatározásánál az elsőfokú bíróság a Ptk. idézett rendelkezéseinek megfelelően vette figyelembe a károsodását eredményező

orvosi mulasztást megelőző évben elért, munkáltatója által igazolt munkabér havi átlagát. A Ptk. 356.§-ának (2) bekezdése szerint ezt csökkentette a részére folyósított társadalombiztosítási ellátások összegével, és a Legfelsőbb Bíróság 1/2006.(V.22.) PK véleményében részletezett számítási módot alkalmazva helyesen állapította meg a keresetveszteséget pótló kártérítési járadék összegét.

A felperes munkáltatójának 2010. június 7. napján kelt igazolása szerint a felperes munkaviszonyának megszűnésekor az adott időszakra jellemző havi bruttó átlagkeresete 138.640 forint volt. A munkáltató 2010. december 8. napján kelt igazolásából azonban megállapítható, hogy a 2004. július 2. napján bekövetkezett balesetet követően a felperes ténylegesen munkát nem végzett, táppénzben, távolléti díjban, illetve felmentési időre járó keresetben részesült. A munkáltató által igazolt 138.640 forint bruttó átlagkereset tehát az alperesi mulasztás miatt bekövetkezett munkaképesség-csökkenésre figyelemmel a felperes részére folyósított ellátások alapján került megállapításra, amely összeg nyilvánvalóan nem képezheti a keresetveszteséget pótló kártérítési járadék számításának alapját.

Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a károsult havi átlagkeresetének megállapításánál a rendszeres bérjellegű fizetés mellett számításba kell venni a természetbeni juttatásokat is. Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a keresetveszteséget pótló kártérítés összegének meghatározásánál a választható elemekből összeállítható, béren kívüli juttatási csomagot (cafeteria juttatásokat) is számításba vette.

Az elsőfokú bíróság ítélete az igazságügyi adó- és járulékszakértő alperes által is ismert, részletes, pontos és áttekinthető számításokat tartalmazó szakértői véleményén alapul. Nem sértette meg ezért az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét, amikor ezeknek a számításoknak az ismertetését ítéletének indokolásában elmulasztotta.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A.§ (6) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A.§-ának (1) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§-a (1) bekezdésének c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesült, ezért az Itv. 4.§-ának (1) bekezdés alapján az illeték megfizetésére nem kötelezhető.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2012. január 4.

dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, dr. Kutasi Tünde s.k.
előadó bíró, dr. Döme Attila s.k. bíró